

Ezt a szakaszt megelőzi egy nagyon fontos rész, amikor is Jézus felolvasott Izajás próféta könyvéből. A felolvasás után az olvasottakat magára vonatkoztatva jelentette ki, hogy a prófécia beteljesedett. Erre a zsinagógában mindenki csodálkozva helyeselni kezdett. Az emberek örültek annak, hogy nagy idők tanúi lehetnek: a foglyok megszabadulnak, a vakok újra fognak látni és felszabadulnak az elnyomottak.

A lelkesedés hamar elszállt, a jelenlévők gondolkodóba estek. „De hát nem József fia?” – kérdezték. Jézus, akit láttak felcseperedni, és ott élt közöttük, hogyan lehetne ő a Felkent. Miért merül föl bennük a kétely? Valószínűleg a legtöbbször nem ismerte eléggé Jézust, nem ismerte fel benne az Isten küldöttjét.

Velünk is gyakran előfordul, hogy nem ismerjük eléggé a hozzánk közel állókat. Amikor találkozunk egymással, akkor gyakran nem az embert látjuk és halljuk, hanem a róla kialakított véleményünket akarjuk igazolva látni. Viszont hiába figyelünk a mások szavaira, még akkor sem lehetünk egészen biztosak abban, hogy pontosan tudjuk, mire is gondolt. Kivételesek azok, akik nem önmagukat keresik másokban, hanem a másik ember valódi mivoltát képesek megismerni.

Akik hallották Jézus szavait, nem vették észre, hogy az, aki eddig köztük élt, meg tudja, és ha akarják, meg fogja megmenteni az életüket. Ez is a mi mindennapjaink fontos problémája, hogy elsiklunk azok felett a dolgok felett, aminek az életünket köszönhetjük, illetve hallatlanra vesszük azt, amin az életünk múlik.

Az embereken túl a saját életünket sem látjuk tisztán. Életről alkotott véleményünk, és tapasztalataink útján ítéljük meg saját magunkat, de az élet sokkal több, mint a mi élettapasztalatunk. Ne féljünk új gondolatokat és új tapasztalatokat gyűjteni.

Istent sem ismerjük teljesen. Isten jóval több, mint amit hitünkkel fel tudunk fogni. Keressük Istent, az új tapasztalatokat és egymást!

Jézus látta a tömeg kételyeit. Tudta (és mondta), hogy sokak ellene lesznek és bizonyosságot várnak majd tőle. Így szólt: „*S igazán mondom nektek, sok özvegy élt Izraelben Illés idejében, amikor az ég három évre és hat hónapra bezárult, úgyhogy nagy éhínség támadt az egész földön. De közülük egyikhez sem kapott Illés küldetést, csak a szidoni Száreptában élő özvegyasszonyhoz. Ugyanígy Elizeus próféta korában is sok leprás élt Izraelben, s egyikük sem tisztult meg, csak a szír Naamán.*” Jézus ezzel azt mondta, hogy a küldetés csak azokhoz szól, akik azt nyitott szívvel fogadják. Jézus ezzel arra utal, hogy nyitott szív kell ahhoz, hogy az isteni küldetést meghalljuk.

Jézus hallgatói haragra gerjedtek. Sajnos mi emberek még mindig hajlamosak vagyunk így reagálni. A zsinagógában lévő emberek nem akarták saját magukat és vallásosságukat megkérdőjelezni, hanem a könnyebb utat választották: Jézus ellen fordultak. Ki akarták üzni a városból, hogy ott a szakadék széléről le vessék.

„*De ő áthaladt köztük és eltávozott.*” Annak a bölcs embernek a tette ez, akik tudja, hogy melyik harcot kell megvívnia. Nem szólt többet, nem hergelte tovább a tömeget mondataival. Tudta, hogy most nem tehet a feldühödött tömeggel semmit. Ő viszont mindvégig megőrizte nyugalmát és kísértelt onnan.

Vincze Kinga